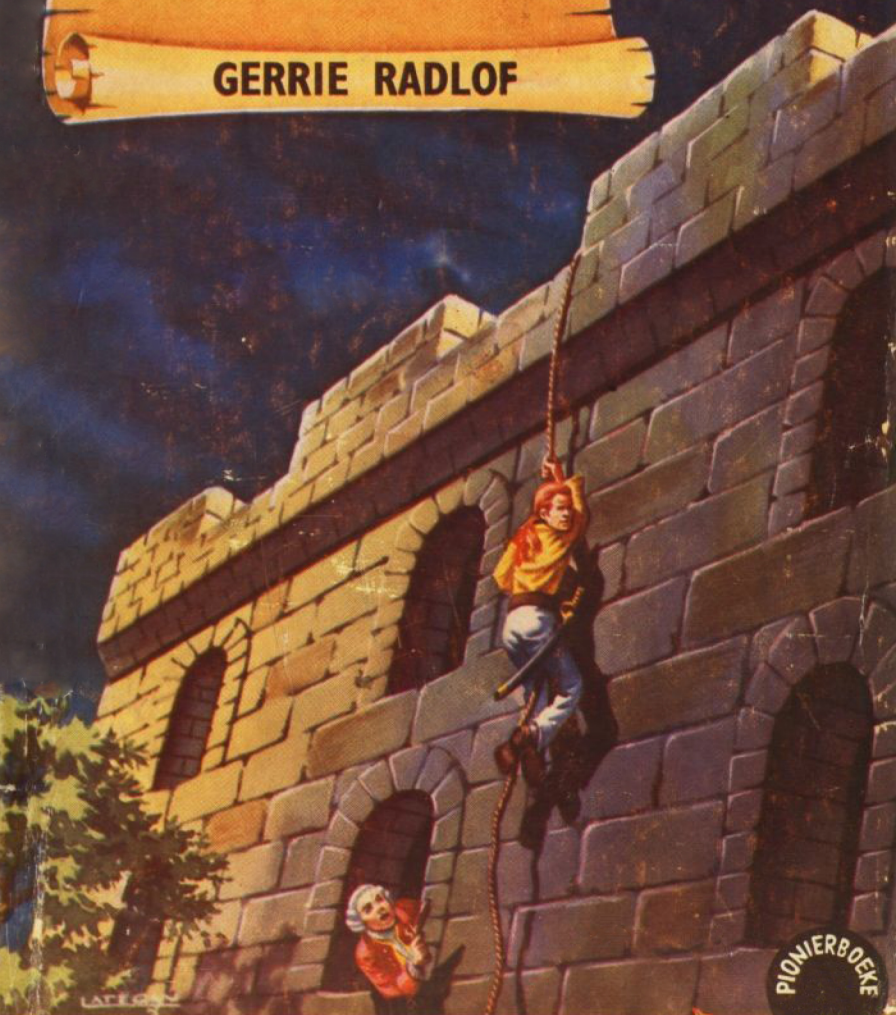

Skuilplek van die Rowers

GERRIE RADLOF

PIONIERBOEKE

OLOFF DIE SEEROWER No. 21

PIONIERBOEKE het reeds die volgende titels in die Ramala-reeks
deur **Gerrie Radlof** gepubliseer:

1 Die Oorlogsvure Brand	15 Angskrete in die Nag
2 Die Spore Loop Dood	16 Onheilspellend die Nag
3 Sterf teen die Kranse	17 Die Verkenners Verdwyn
4 Twee Moet Sterf	18 Op die Verkenners se Spoor
5 Verraad in die Nag	19 Onreg op die Oosgrens
6 Die Gevaarlike Spoor	20 Voëlvry
7 Die Onheilige Verbond	21 Net die Pistool
8 Die Versteekte Stat	22 Die Gyselaars
9 Twee Perde Struikel	23 Die Opstandelinge
10 Vallei van Verskrikking	24 Die Onwillige Laksman
11 Tot teen die Berge	25 Die Ivoordiewe
12 Die Waansinnige Offisier	26 Die Wraak van Ramala
13 Die Vlughteling	27 Die Laaste Stormloop
14 Die Lafaard	28 Bondgenoot van die Nag

OLOFF DIE SEEROWER — Gerrie Radlof

1 Die Swaardvegter	11 Die Swart Seemeeu
2 Die Seewraak	12 Die Vloot van Verwoesting
3 Die Skuim van die See	13 Die Arm uit die See
4 Kaptein Oloff	14 Die Seerowers se Buit
5 Die Verraaier	15 Die Blou Robyn
6 Drie Vreemde Kapers	16 Die Spookskip van Biskaje
7 Die Losprys	17 Die Kus van Barbarye
8 Valk in die Kraaines	18 Die Skedel
9 Die Spioen	19 Haaie van die Ooste
10 Aasvoëls van die See	20 Die Verslete Mantel

HOOFSTUK 1

MET sy hand nog op die vergulde deurknop, aarsel die Burggraaf Gustav von Strasheim 'n oomblik voordat hy die vertrek binnetree. Sy sesvoet-gestalte vertoon groter in die seremoniële drag — die Oostenrykse helm met die veelkleurige pluime, die lang baadjie met die tassels aan die skouers, die geborduurde kniebroek wat in die kniehoog fynleerstewels verdwyn. 'n Menigte medaljes en gekleurde bande hang voor sy bors.

Sy gelaat is feitlik uitdrukkingloos, maar daar is iets aggressief in sy blik. 'n Taaie wilskrag straal uit sy houding. Sy lippe is reguit en ferm onder die massiewe swart moestas en die enkel raamlose glas oor sy een oog is effens stywer as gewoonlik vaseklem.

„Meneer Bizerta?” sê-vra hy onderwyl hy die deur agter hom toestoot en, asof op 'n skielike ingewing, oor die luukse-tapyt na die blink, handgebeitelde lessenaar toe stap.

Uit 'n rusbank van sybekleedsel en eikehoutleunings, staan 'n skralerige, maar breedgeskouerde man op. Sy drag is amper onvanpas in die kalme rykheid van die meubilering en tapisserie in die vertrek. Selfs in hierdie eeu van uitspattige drag vir mans is sy klere te helder en skerp.

Maar dit is die kleur van sy gesig wat die eerste aandag trek. Dit is bleek-geel, alhoewel geen van sy gelaatstrekke dié van 'n Oosterling is nie. Sy oë sit na aanmekaar onder 'n breë, maar plat voorkop. Sy lippe het 'n permanente kurwe na onder toe en dit verleen aan sy gesig 'n

verbitterde trek. Sy oë is koud, maar tog lewendig van geslepenheid.

„Tot u diens,” antwoord hy op gemaklike, geselsende trant. Sy stem is hees soos dié van ’n kraai. „Ek neem aan u is Burggraaf Gustav.”

„Dit is ek,” antwoord Von Strasheim. Die diep basstem neig om sy meerderwaardigheid te beklemtoon.

Met ’n ligte, half spottende buiging, gaan Bizerta sonder meer weer sit. Hy kruis sy bene.

„Tot u diens,” is al wat hy herhaal.

Die Burggraaf maak sy keel skoon. Dit is asof hy skielik na woorde soek. Hy stap half om die lessenaar.

„Meneer Bizerta, jou beroep is dié van seerower.”

Bizerta klik sy tong. Hy gooi sy kop effens skeef, kyk so ’n slag in die vertrek rond asof hy diep nadink en tuit dan sy lippe.

„Ja,” merk hy ewe filosofies op, „my beroep mag miskien so bestempel word.”

„Dit sal die beste wees as ons dinge hul regte name gee,” werp die Burggraaf met effense hooghartigheid teë.

„Nou maar gaaf, Eksellensie,” sê Bizerta en ten spyte van die titel waarop hy die ander aanspreek, praat hy soos een wat met ’n sakeman onderhandel. „Ek is Susa Bizerta, die seerower. Hulle noem my die Geel Draak. Ek weet ook dat jy, Burggraaf Gustav von Strasheim, regent van Sarovia is. Ek het so ’n paar dingetjies omtrent jou land uitgevind, Eksellensie. Dis ’n skatryk klein juweeltjie. Jare lank stry verskeie van die groot moondhede al om besit van die paar ryk morge waaruit julle bestaan. Daar is gedurig politieke intriges aan die gang. Staatsgreep volg op staatsgreep. Ek aanvaar dat baie daarvan redelik onderduims is. Daarom tree Susa Bizerta op die toneel.” En weer die spottende buiginkie. „Laat my dan hoor wat jy van my verwag, Eksellensie. Sal ons begin

met die prys — my dienste, my tyd is, geldelik gesproke, besonder baie werd.”

Die Burggraaf het hom nie gekeer nie. Hy het hom laat klaar praat. Nou maak hy weer ’n keer sy keel skoon.

„Jy het reg, meneer Bizerta,” begin hy dan op dieselfde trant as vroeër — in ’n poging om darem nie tot die vlak van die ander te daal nie. „Ek wil ’n voorstel doen.”

„Ek luister.”

„Ek gaan jou volle besonderhede gee omtrent ’n skip wat môre so teen die middag op die Engelse kanaal sal vaar. Ek sal jou betaal om daardie skip aan te val en te buit, en dit dan die dieptes in te stuur.”

„Wat is die buit werd?”

„’n Koninklike fortuin. Ek praat van die luukse-jag van die koning van Sarovia.”

Bizerta se oë glinster. Daar is nou professionele belangstelling op sy gelaat te lees.

„Inderdaad ’n staatsgreep,” sê hy soos een wat effens uit-aseem is. „Wat is die voorwaardes, Eksellensie?”

„Baie eenvoudig. Niemand mag ontkom nie. Almal — elke sterfling aan boord — moet saam met die skip gekeerker word.”

Bizerta haal sy skouers op. Hy maak ’n gebaar met sy hande soos een wat ’n taamlike moeilike taak verwag het en nou voel dat hy besonder lig daarvan afkom.

„En die prys?” vra hy dan.

„Jou houding het my half aangemoedig,” antwoord die Burggraaf met ’n kug „om te vermoed dat die buit voldoende beloning sal wees.”

„Hoe moet ek weet dat ek nie dalk my kop in ’n strop steek nie?”

„Maar genugtig, man!” bars die Burggraaf uit. „Ek het gemeen dat jy genoeg intelligensie het om so iets nie eens in oorweging te bring nie. Is ek nie dalk die een wat die

grootste risiko loop deur so 'n onderhandeling met jou aan te gaan nie?"

„Doen geen oorlogskepe die jag begeleide nie?" vra Bizerta kalm, asof die Burggraaf se risiko's hom nie eintlik interesseer nie.

„Daar sal een wees — ongeveer twaalf kanonne. Tot sowat tien myl buite die mond van die Teems sal 'n paar Britse oorlogskepe saamgaan — sommer 'n formaliteit. Dan draai hulle om. 'n Volle uur lank sal die koninklike jag net deur een skip vergesel word. Dan sluit twee ander weer by hulle aan vir die laaste skof van die reis na die kus van Frankryk. Gedurende daardie uur moet jy toeslaan."

„Eenvoudig." Die Geel Draak staan op. „Hoe het u gesê, Eksellensie, wat is die prys? Wanneer en hoe word dit betaal?"

Asof hy weer eens gemeen het dat die ander die saak dalk sou vergeet, swaai die Burggraaf om en met 'n half ongeduldige gebaar, sluit hy 'n laai van die lessenaar oop. Hy bring twee leersakkies te voorskyn. Hulle lyk swaar en daar is die geklink van munt toe hy hulle op die gepoleerde blad neergooi.

„Jy kan tel as jy wil."

„Ek is tevrede," sê Susa Bizerta. „Ek sal..."

Die deur gaan oop. Op die drumpel steek 'n netjies geboude jong man vas. Ook hy het 'n ryklik geborduurde en versierde fluweel- en satyngewaad aan.

„O." Sy stem is beleefd en diep beskaafd. „Verskoon my, Hoogheid. Maar ek soek u oral. Die gaste is besig om te vertrek. U teenwoordigheid word aan Sy Majesteit se sy vereis."

Die Burggraaf, asook Susa Bizerta, het die jong man amper soos twee skelms wat op heterdaad betrap is, aanskou. Die Burggraaf maak heftig keel skoon.

„Ja — ja seker, Baron. Ek kom dadelik."

Met 'n buiginkie verlaat die Baron die vertrek. Net een keer het sy oë na die Geel Draak geflits.

„Daardie man sal môre aan boord die koninklike jag wees." sê die Burggraaf koel. „Noudat hy ons hier saam gesien het, sal jy die noodsaaklikheid besef dat hy een van die eerstes moet wees wat môre sterf. Ek was dwaas," sê hy half teenoor homself. „Ek behoort die deur te gesluit het." Hy lui 'n klokke op die lessenaar. „Onthou dat Sarovia oor 'n taamlike sterk vloot beskik, meneer Bizerta." Die dreigement in sy stem is sterk. „Doen jou werk goed."

„Dit sal 'n plesier wees, Eksellensie." Weer maak Bizerta die spottende buiginkie en dan wend hy hom tot 'n man in 'n donker mantel wat die vertrek binnegekom het. Onderwyl hulle by 'n sydeur uitgaan, trek die Burggraaf sy baadjie effens reg en stap by die deur uit waar die Baron so pas ingekyk het.

Met die gang af bereik hy die bo-ent van 'n wenteltrap. Onder in 'n groot saal staan 'n menigte van die hooggeplaastes van die koninklike hof van Engeland rond. Hul juwele en medaljes skitter in die lig van die silwer kandelare. Die bal aan die Saroviaanse Ambassade in Londen het pas 'n einde bereik. Na al die eerbewyse en onthale wat die besoekers van Sarovia op hul staatsbesoek ontvang het, was hierdie ontvangs hul afskeidsgebaar aangesien hulle die volgende dag na hul land terugkeer.

Digby die voet van die trap staan sy Majesteit, die tien jaar oue Lodewyk van Sarovia. Sy klein gesiggie is bleek geraam deur lang, blonde lokke. Sy houding is fier, maar dit is te duidelik dat die amptelike pligte wat hom gedurende die afgelope veertien dae besig gehou het, sy kragte uitgeput het. Langs hom staan Haar Koninklike Hoog-

heid, prinses Arthenia. Haar slanke skoonheid het menige hart in Engeland verower. Haar donker hare is natuurlik en hoog op haar kop getooi. Sy beskik oor die formele afsydigheid van jarelange oefening in haar koninklike rol, maar haar glimlag is sag en innemend.

Die regent, Burggraaf Gustav von Strasheim, voeg hom by hulle. Met 'n ligte buiging na die koningspaar, wend hy hom tot die eerste van die gaste wat afskeid neem. 'n Handdruk, 'n glimlag en 'n vriendelike woord aan elk, en stadig beweeg die menigte voor hulle verby.

Skuins agter die jong koning staan sy persoonlike lyfwag en sekretaris, Baron Rupert Hesslein. Die jong edelman se blik is sag op sy vors gerig. Hy weet hoe moeg die jong knaap is. Met bewondering aanskou hy die wilskrag waarmee die seun sy gevoelens wegsteek. Maar kort voor die Burggraaf gekom het, het hy die twee blou ogies sien opkyk na die beeldskone Arthenia. Hy het die ligte drukkie van haar hand op die koning se skouer gesien. Hy weet hoe diep geheg hulle aanmekaar is en hy weet ook dat sy lewe aan hulle behoort, nie net omdat dit sy plig is nie, maar omdat die Baron Hesslein die prinses hart en siel bemin.

Nou is daar 'n bekommerde blik in sy oë toe Von Strasheim by hulle aansluit. Daar bo in die studeerkamer het hy die vreemdeling by die Burggraaf gesien. Hy ken die man glad nie. Dit het hom egter nie ontgaan dat Von Strasheim nie heeltemal op sy gemak gevoel het toe hy daar betrap is nie.

En te goed weet die Baron maar van die intrige, die gedurige konkeling wat daar tussen die adelman van Sarovia aan die gang is. Von Strasheim kan staat maak op die steun van minstens die helfte van die hof. Die klein landjie wat so lankal 'n speelbal van groter moondhede is, se bevolking is verdeeld. Die koning is van Franse af-

koms en soos Rupert, sal die inwoners van Wes-Sarovia by hom staan. Die bevolking van Oos-Sarovia verlang egter dat die Huis van Von Strasheim die heersers moet word en hulle ondersteun die Burggraaf om die septer vir homself te hou. Tog is daar geen eerlike en openlike manier waarop die kroon verskuif kan word nie. En lankal weet die Baron dat die Burggraaf allerhande maniere prakseer om dit op oneerlike en onderduimse maniere te bewerkstellig.

Toe die laaste van die gaste vertrek het, buig die Burggraaf vir die jong koning en die prinses. Hy wens hulle 'n goeie nagrus toe.

„U Majesteit het hom soos 'n ware vors van sy pligte gekwyd,” komplimenteer die Burggraaf die jong Lodewyk.

„Dit is onder u leiding, oom Gustav,” antwoord Lodewyk. „Dit is u goeie opleiding wat dit moontlik gemaak het.”

Arthenia glimlag teer vir die korrektheid van spraak van haar broertjie. Die Burggraaf klap sy hakte teen mekaar en buig weer.

„Die koninklike jag vertrek redelik vroeg môre-oggend. Na 'n goeie nagrus sal julle verder 'n rustige dag aan boord hê. Alle reëlings vir jul veiligheid is getref.” Hy wend sy donker blik na die Baron. Die oogglas is styf onder sy wenkbroue vasgeknyp. „Boonop is vriend Rupert byderhand om oor u te waak. Goeienag.”

Rupert Hesslein begelei die paar na hul kamers. Hy voel ongelukkig. Dit is asof 'n voorbode van onheil hom binnegevaar het. Hy kan geen verklaring daaraan gee nie, maar daar is net te veel faktore wat hom onrustig stem.

Eers toe stilte in die Ambassade gedaal het, ontbied hy vier van die koninklike lyfwag. Hy weet dat hulle manne is op wie hy kan staat maak en hy plaas hulle op wag voor Lodewyk se kamerdeur. Daarna sluimer hy 'n paar

keer in, maar hy is nog moeg en ontsteld toe hy die volgende môre wakker skrik en met die voorbereidings vir die terugreis na Sarovia begin. Alles vlot egter en van alle kante ontvang hulle vriendelikheid en betuigings van welwillendheid. Daar is 'n opgewekte stemming aan boord die koninklike seiljag toe die statige boot van die kaai af wegvaar en die duisende toeskouers aan wal hulle spontaan en luid toejuig. Die hofdames en -here wat die koninklike paar vergesel het, gesels aangenaam en sien vooruit na hul terugkeer na Sarovia. Nêrens kan die Baron 'n teken van spanning bespeur wat die bestaan van 'n komplot aandui nie.

'n Uur later vaar hulle op die oop see. Voor die seiljag is die begeleidende oorlogskip van die Saroviaanse vloot. Skuins agter aan weerskante vaar twee groot skepe van die Britse vloot.

Hulle is sowat tien myl suid van die mond van die Teems en die Engelse kus is nog duidelik sigbaar aan die regterkant toe die twee Britse oorlogsskepe 'n saluut afvuur en terugkeer na Londen. Hierdie gebaar laat 'n skielike beklemming om die hart van Rupert Hesslein gaan. Hy was pas besig om homself te berispe oor sy dwalende gedagtes en sy agterdog en nou voel hy ontevrede met homself dat 'n nuwe vrees in hom posvat toe net die koninklike jag en die enkel oorlogsvaarder op die wye see oorbly.

Skaars het hy dié gedagtes van hom afgeskud of sien hy die seile van twee groot skepe van die kus se kant af op hulle afstuur. Meteens heeltemal oortuig daarvan dat 'n onheilspellende ramp op hulle wag, haas hy hom na die kompanjiedek en voeg hom by die kaptein van die jag.

„Dit lyk my daardie twee skepe pyl op ons af,” lug hy sy mening.

„Heel moontlik kruis hul koers ons s'n, Hoogheid,” antwoord die kaptein met 'n ligte frons vir die ander se besorgdheid.

„Watter soort skepe is hulle?” verneem Rupert egter nog gespanne.

„Heel waarskynlik handelsvaarders, Hoogheid.”

Rupert wil die kaptein nie van sy angs verwittig nie. Hoe moet hy sy grondlose vrees verklaar? Dit alles spruit maar uit die agtergrond van intrige en stryd wat daar aan die hof van Sarovia heers.

Hy stap na die agterkasteel en die staatskajuite. Lodewyk rus op 'n slaapbank. Prinses Arthenia lees gemaklik en ontspanne tussen die kussings van die groot venster. Hulle het verkies om nie geselskap te hê nie.

Rupert verneem of hulle iets nodig het. Arthenia se sagte blik rus 'n oomblik in syne en hy voel die warm gloed in sy wange. Sy verseker hom dat hulle alles tot hul gerief het.

Toe hy oor die middeldek terugstap, bulder 'n kanon skuins voor hulle en 'n koeël plas 'n kwartmyl voor die boeg van die Saroviaanse oorlogsvaarder verby. Asof die donderende slag die bevestiging van al sy vermoedens is, storm Rupert Hesslein na die kompanjiedek.

„Wat het gebeur, kaptein?!” roep hy hees uit.

„Ek weet nie.” Die offisier klink nog heel kalm asof hy nie eintlik onraad bespeur nie. „Moontlik het hulle vir ons 'n boodskap.”

„Maar waarom 'n kanonkoeël, kaptein?” hou Rupert vol.

„Ons sal binnekort hoor.” Hy het 'n verkyker voor sy oë en hou die twee skepe stip dop. „Ek ken hulle nie,” sê hy dan. „Hulle vertoon nie 'n bekende vlag nie.”

Hesslein se hart klop onstuimig. Daar doem voor sy geestesoog die bleek-geel gelaat van die man op wat hy

gisteraand by die Burggraaf gesien het. Asof iets hom daartoe dwing, kyk hy om en 'n ruk gaan deur sy liggaam. Hy gryp die kaptein aan die arm.

„Kyk hier agter ons, kaptein!”

Selfs voordat die offisier sy blik kon volg en die derde skip sien wat uit die teenoorgestelde rigting op die koninklike jag afpyl, het Rupert die verkyker gegryp. Dit duur 'n oomblik voordat hy dit gestel het en dan weet hy dat sy ergste vrees bewaarheid is.

Op die agterkasteel van die skip wat hulle in die rug wil aanval, staan die man wat die vorige aand met die Burggraaf in samespreking was. Wie dit is of wat die doel van hierdie aanval is, weet die Baron nie. Maar dis is nie moeilik om te raai dat dit 'n poging is om van koning Lodewyk van Sarovia ontslae te raak nie.

„Verraad!” sis hy deur sy tande. „Ons moet veg tot die dood toe, kaptein!”

„Waarvan praat u, Baron?”

„Ek sê jou hulle gaan ons aanval. Dit is 'n verraderlike poging om ons koning om die lewe te bring. Gebruik jou diskresie. Probeer ontvlug — anders moet die bloed van ons lojaliteit vandag vloei.”

Hy spring teen die leer af en hardloop by die agterkasteel in. In die groot staatskajuit tref hy die Koning en die Prinses by die komvenster aan. Hulle aanskou die naderende skip.

„Watter skoot is so pas gevuur?” verneem Lodewyk ewe belangstellend.

„Dit is ander skepe — hulle koers kruis ons s'n.” Die Baron probeer sy stem gerusstellend en kalm hou. „Blykbaar het hulle 'n boodskap. Miskien 'n storm of so iets, Majesteit.”

„Waarom is jy dan hier, Baron?” verneem die jong knaap spitsvondig.

„My plek is aan u sy,” antwoord hy eenvoudig. „'n Mens weet nooit wanneer daar bedreiging...”

Die skip wat hulle skuins van agter af genader het, het meteens sywaarts geswenk. Nou is daar 'n lang streep oranje flitse teen die kant. 'n Oomblik later ontvou dit in donker rookdampe en dan dreun die gebulder van 'n vol sarsie op hul ore. Bo hulle koppe verby suis en klap die koëls. Daar is die geskeur van seile en die gekraak en gesplinter van maste.

„Maar hulle val ons aan!” roep Lodewyk uit.

„Ek het tot dieselfde gevolgtrekking gekom, Majesteit,” antwoord Rupert. En sy hart is swaar, want hy kan agterkom dat die boot ernstig beskadig is. Dit is asof die jag skielik lomp geword het en soos 'n gewonde voël in die water rondfladder.

Die kaper — want Rupert twyfel nie daaraan dat dit seerowers is nie — vaar met 'n draai voor die boeg van die jag verby. Verder aan hoor hulle die gedonder van 'n menigte kanonne en Rupert weet dat dit die moedige Saroviaanse vaarder is wat die twee skepe aan daardie kant aandurf. Die seiljag is dus heeltemal aan die genade van hierdie kaper oorgelaat.

Hy kan die slinksheid van Gustav von Strasheim se plan insien. Die Burggraaf is te geslepe om die hulp van 'n ander moonheid in te roep. Daarom maak hy gebruik van gewetenlose skurke. Kaperaanvalle is maar te algemeen op die oop see en die seiljag van die koning van Sarovia is 'n ryk prooi.

„Rupert.” Arthenia se stem is klein en angstig. Rupert weet dat dit uit vrees vir haar broertjie is. Maar wat 'n skielike warm gloed deur hom stuur is die feit dat sy hom op sy naam genoem het. „Wat gaan ons doen? Ons kan onself nie teen — wie hulle ook al is — verdedig nie!”

„Dit is seerowers,” antwoord hy sterk. „Die ergste wat